

23

Jeff și profesorul

Despre prejudecata credinței oarbe

Aha, deci ești creștin, nu-i așa?” Profesorul își mângâie barba cu un aer de superioritate.

Jeff, student în primul an la colegiu, înghiți atât de tare în sec încât probabil că fu auzit de întreg auditoriul ce umplea amfiteatrul.

“La spune-mi”, continuă profesorul, “poți să-mi dovedești, cu o acuratețe de sută la sută, că Isus a înviat din morți?”

Jeff încercă să-și dregă vocea, însă răspunsul lui veni ca un chițcăit de șoricel, “Păăi, nu”.

“Vedeți?” se pronunță triumfător profesorul. “Credință oarbă. Credință irațională, plină de ignoranță și lipsită de temeii.” Se întoarse apoi spre tablă, lăsându-l pe un Jeff umilit să se așeze și să rămână în banca lui, roșu la față și cu o inimă înfrântă.

Ca și tânăr, i-aș fi dat dreptate profesorului. Credeam cu convingere că o credință ca și creștinismul ține de credința oarbă, așa că m-am decis să mi-o supun atenției cu intenția de a o demola. Totuși, cu cât cercetam mai mult rădăcinile istorice și afirmațiile biblice cu privire la această credință, cu atât mai clar îmi dădeam seama că am de-a face cu o credință inteligentă, înscrisă în limitele raționalului.

Isus le-a spus celor ce îl urmau, “Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32). El nu a spus nicidecum “Să nu vă pese de adevăr”, sau “Nici să nu vă bateți capul cu adevărul”. De asemenea, El nu a spus, “Trebuie să credeți, indiferent care ar fi adevărul”, ci a spus “Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi”.

Isus nu ne cheamă la o sinucidere intelectuală în masă când ne invită să ne încredem în El ca Domn și Mântuitor. Nu are pretenția să ne exercităm credința creștină într-un vacuum intelectual, ci ea trebuie să fie o credință bazată pe evidențe indubitabile.

Profesorul care a supus probei credința lui Jeff, a opinat că dacă nu poți dovedi veridicitatea unui lucru într-un procent de 100%, înseamnă că acel lucru este fie fără folos, fie neadevărat. De asemenea, profesorul a tras concluzia că o credință ca și creștinismul este oarbă de vreme ce lucruri cum ar fi învierea, sau divinitatea lui Hristos, nu pot fi dovedite cu o precizie de sută la sută.

Dar aceasta este o prejudecată.

Trăim într-un univers plin de incertitudini, iar aceasta înseamnă că există foarte puține lucruri care pot fi dovedite cu un procent de

siguranță de 100%, poate cu excepția câtorva axiome din matematică. De exemplu, constructorii de mașini nu pot dovedi cu o precizie de 100% că noile lor modele sunt sigure, deși *dovada* pe care o face un aparat de măsură la izbirea mașinii de un zid în vederea testării rezistenței, este destul de concludentă.

La fel, un tribunal nu poate dovedi sută la sută că un suspect a comis un anumit delict. Chiar dacă există mărturia cuiva, rămân multe necunoscute și îndoieli. Martorul respectiv poate minți pentru a acoperi pe cineva, sau poate este constrâns să facă o mărturie mincinoasă. Jurații însă, cântăresc toate dovezile pentru a trage o concluzie care să fie "dincolo de o îndoială admisibilă".

În mod similar, nici învierea lui Hristos, nici divinitatea Sa nu pot fi dovedite într-un procent de 100%, dar aceasta nu înseamnă că credința creștină este o credință oarbă. Dovada care atestă veridicitatea ei este una suficientă, însă nu exhaustivă, fiindcă nu este confirmată cu o precizie de 100%, dar repetăm, este suficientă și exactă.

Apostolul Ioan scria în Evanghelia sa că "Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta" (Ioan 20:30). Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că există multe evenimente care îl au în centru pe Isus și care îl confirmă ca și Fiul al lui Dumnezeu, dar care nu sunt înregistrate în cronică. Dovada adusă de Ioan nu este deci una exhaustivă, completă. "Dar", scrie el mai departe în versetul următor, "lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând să aveți viață în numele Lui" (Ioan 20:31). Cu alte cuvinte, în versetul 30 Ioan spune, "Iată, dovezile nu sunt deplin convingătoare", dar, spune autorul în versetul 31, "sunt suficiente".

Blaise Pascal, cunoscutul matematician, gânditor și om de știință francez, spunea că există destule dovezi privind credința creștină pentru a convinge pe oricine nu este pornit împotriva credinței, însă nu există suficiente evidențe pentru a strămuta pe cineva în împărăția lui Dumnezeu, dacă respectiva persoană nu-și dorește acest lucru.

Temă de casă

Înfruntă prejudecata credinței oarbe rezolvând următoarele:

Citește Ioan 20:30–31. De ce folosește Ioan ca și evidență identitatea lui Isus ca Hristosul, Fiul lui Dumnezeu? Cum se poate dobândi “viața în Numele Lui”? Prin credință în cine sau în ce?

Citește Luca 1:1–4. În urma căror fapte își așterne Luca evanghelia (versetul 3)? Observați că evanghelistul se adresează unui anume Teofil. Ce reacție așteaptă Luca de la Teofil în urma descrierii vieții și învățăturilor lui Isus, cercetate “cu de-amănuntul de la obârșia lor”?

Ți-ai făcut un scop din a “cerceta cu de-amănuntul” dovezile, “ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit”?